

Триполи – Била је скоро поноћ када су из овдашњег прес-центра све стране новинаре једноставно покупили из хотела на изненада сазвану конференцију за новинаре. Заправо, сви смо и очекивали неку врсту званичног сумирања шатл-дипломатије заменика министра спољних послова Либије Абдула Атија Обејдија после његових посета Грчкој, Турској и Малти у циљу мирног разрешења либијске кризе.

Нико ипак није очекивао тако брзо заказану конференцију, и још у поноћ.

Портпарол либијске владе др Муса Ибрахим упитао је нас новинаре „куда и зашто да оде пуковник Гадафи и његова породица”, рекавши даље „да о томе може да одлучи само народ Либије на изборима, или на референдуму”.

„Ко од странаца има право да о томе одлучује уместо свих Либијаца? Наш лидер је потребан овој земљи да је води у транзицији. Гадафи је симбол државног јединства, и ми јесмо за политичке реформе и за модернизацију земље и нешто од тога смо већ започели и пре овог рата који нам је наметнут”, наставио је даље Ибрахим.

Погледао сам мало око себе, све колеге имале су врло озбиљна лица. Ем је поноћ, ем су и домаћини врло озбиљних лица.

Некако одмах после те конференције за штампу, син пуковника Гадафија, Саиф ул Ислам Гадафи дао је интервју Би-Би-Сију у којем је изнео идеју да он води Либију у процесу транзиције до демократских избора, да буде на челу прелазног комитета, што би практично значило да се пуковник Гадафи повуче у његову корист.

На питање о бившем министру спољних послова Муси Куси и његовом одласку у Лондон, Саиф ул Ислам је потврдио оно што је „Политика” прва и јавила, односно да је Муса Куса био у у Тунису, конкретно у Ђерби, не само на лечењу него и на преговарачком задатку.

„Муса Куса је заиста болестан човек, а то шта све он може да исприча западним службама, то западне службе одавно већ знају, па и око случаја Локерби. Не верујем да ће му то донети имунитет на Западу, али може он у том циљу да измисли још доста тога”, рекао је Саиф Гадафи.

На војном плану наставља се контраофанзива владиних снага на истоку Либије. Иако је телевизија Ал Џазира јавила да је град Брега у рукама побуњеника, владине трупе сада воде борбе источно од Ацдабије, што опет не мора да значи да су заузеле и целу Брегу и комплетну Ацдабију.

Ово је врло чудан рат. И једни и други уђу у неко место, позову новинаре, прогласе победу а када падне ноћ повуку се из тог места, јер креће НАТО ноћно бомбардовање,

па се и једни и други надају да ће НАТО погодити оне друге.

Онда ујутру она друга страна уђе тамо одакле се претходне вечери повукла, рачунајући да је ту током ноћи ушао противник који је измасакриран од стране авиона НАТО-а. Кад тамо, нема противника, који је одустао да попуни испражњени простор рачунајући да се она друга страна неће повући, па нека њих онда погоде бомбе НАТО-а.

Ово све, да није људских жртава, постаје већ помало смешно.

У међувремену, побуњеници добијају наоружање из иностранства. Добили су нове бестрзајне топове које монтирају на пикапе, радио-станице и велику количину муниције за наоружање којим располажу.

Транспортни авиони са војним материјалом за побуњенике несметано слећу на аеродром у Тобруку. Изгледа да ембарго УН, којим се забрањују испоруке наоружања Либији, важи само за онај део Либије које контролише пуковник Гадафи. Онај други део Либије, који контролишу побуњеници, као да није Либија.

Резолуција 1973 Савета безбедности УН тако је флексибилно састављена да омогућава и наоружавање побуњеника, јер садржи формулацију „и све друге мере да се сачувају животи цивила”. Те све друге мере су, између осталих, и наоружавање побуњеника.

Сада пуковнику Гадафију не могу да помогну ни руска ни кинеска саопштења да се резолуција УН не односи и на ту могућност. Исувише касна спознаја.

(Политика)